

Въ време на ядене чакъмджийката слугува: тя дава хлѣбъ на тия, които нѣматъ и вода на ония, които сж жадни. Нея наричатъ момитѣ на присмѣхъ майка; „мамо дай ми хлѣбъ“, викатъ понѣкога тѣ.

Всѣка мома, щомъ се наяде, отива на сѣнка при нѣкои кръстци и се залавя или съ прѣбюване или съ прѣбраждане и др. Станатъ ли всички моми, чакъмджийката дига бързо трапезата и едва тогава повежда момитѣ на работа.

Когато вечеръ момитѣ легнатъ и заспятъ, чакъмджийката завива ония отъ тѣхъ, които сж се отвили, че тогава лѣга и тя.

На сѣмване тя пакъ трѣбва да бжде будна най-напрѣдъ. Тя събужда и другитѣ моми и ги завежда на работа.

Въ това време драгоманинътъ слѣдва да спи, а другитѣ мже отъ четата ставатъ и отиватъ съ момитѣ.

Четата яде и спи тамъ, дѣто работи. Яденето, както и работенето бива подъ горещитѣ лжи на слънцето.

Момитѣ спятъ наредъ една до друга, а на края имъ чакъмджийката. Малко на далечъ отъ нея лѣга драгоманинътъ.

Момитѣ спятъ на чергицитѣ, които си носятъ отъ дома си. Съ една постелка и завивка си служатъ двѣ-три моми, които, разбира се сж отъ едни колиби. При главата на всѣка една стоятъ сърпътъ и паламарката ѝ.

Тѣ си натрупватъ снопи отъ тая страна, отъ кждѣто вѣе вѣтрътъ, за да не истинатъ.

Тѣ често падатъ отъ голѣмата горещина. Чакъмджийката ги лѣкува съ поливане студена вода. Често падналитѣ лежатъ 2—3 дня и послѣ пакъ отиватъ на работа.

Не се минава година да не умратъ една-двѣ моми отъ тия жѣтварски чети, които ходятъ въ Старо и Ново-Загорско. Причината на това е, разбира се, тежката работа, която трае отъ тъмно до тъмно, близо 20 дня.

Не се минава сжщо година да не се завърнатъ нѣкои моми тежко болни. Послѣднитѣ носятъ на коне.

Жѣтваркитѣ празнуватъ само два дня — Петровъ день и съборъ на св. Апостоли, които празници падатъ обикновено на срѣдата на сезона, прѣзъ който трае жѣтвата.

Прѣзъ тѣхъ четата оставя нивята и отива въ дома или въ чифлика на земледѣльца, дѣто я гощаватъ.